

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 13 червня 1985 року

№ 71 (3578).

Ціна 2 коп.

ПРИСКОРЕННЯ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО ПРОГРЕСУ—ВИМОГА ЖИТТЯ

11—12 червня в ЦК КПРС відбулась нарада з питань прискорення науково-технічного прогресу. В її роботі взяли участь товариші М. С. Горбачов, Г. А. Алієв, В. І. Воронников, В. В. Гришин, А. А. Громико, Д. А. Кунаєв, Є. К. Лигачов, М. І. Рижков, М. С. Соловйов, М. О. Тихонов, В. М. Чебриков, В. В. Щербинський, П. Н. Демічев, В. І. Долгих, В. В.

Кузнецов, Б. М. Пономарьов, С. Л. Соколов, Е. А. Шеварднадзе, М. В. Змигін, І. В. Капітонов, В. П. Ніконов, К. В. Русаков, секретарі ЦК Компартії союзних республік, крайкомів і обкомів партії, ряду великих міських комітетів, міністрів і голови Держкомітетів, радянські і профспілкові працівники, відомі вчені, керівники і головні спеціалісти науково-виробничих та виробничих об'єднань, підприємств, будівельних організацій, колгоспів і радгоспів, науково-дослідних та проєктних інститутів, вузів, передові робітники і колгоспники, новатори виробництва. В нараді брали участь представники творчої інтелігенції, преси.

З доповіддю «Корінне питання економічної політики партії» на нараді виступив Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов.

Виклад доповіді опубліковано в центральних, республіканських, крайових і обласних газетах.

В ході обговорення доповіді учасники наради заінтересовано і вимогливо говорили про корінні питання, від яких залежать темпи соціально-економічного розвитку нашого суспільства. Промовці зосередили увагу на магістральних напрямках пошуку і використання внутрішніх резервів для прискорення науково-технічного

прогресу, ефективної роботи в усіх сферах суспільного виробництва.

Реалістично оцінюючи досягнуті результати, промовці відзначали, що далеко не скрізь повною мірою використовується наявний науково-технічний потенціал для більш динамічного розвитку економіки. Вони висловлювали конкретні пропозиції, спрямовані на забезпечення крутого повороту, перебудови всього господарського механізму.

Учасники наради відверто, по-діловому говорили про актуальні проблеми і

перспективи народного господарства, про подолання перешкод на шляху впровадження досягнень науки у виробництво.

Партійні працівники, вчені, керівники промисловості і сільського господарства, новатори виробництва зосередили увагу на питаннях, від комплексного вирішення яких залежать темпи переведення народного господарства на інтенсивний шлях розвитку в інтересах радянських людей, зміцнення могутності соціалістичної Вітчизни.

(ТАРС).

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА:

ТВІЙ ВНЕСОК, КОМСОМОЛ

НАШ СУЧАСНИК

ТО ЙІ ЗОРІ

І сьогодні пригадує Тетяна Стасюк той погожий червневий день, коли закінчила Грушківську середню школу. Навіть не вірилось спочатку: певже прийшла самотійність? І не буде ніколи шкільних дзвінків, гоминок перерв, творчої тині класів? Що її чекає попереду? Навчання в місті, робота на будівництві?.. А може, несе хвилює стежки тайги,

багряний захід за безіменними прозорими річками і сивуватий димок від багача?..

А як же степ? Хіба вона зможе прожити без нього? Без його світанків, без сонячної повені, без квітів?

Тоді після екзаменів директор Грушківської середньої школи І. Д. Жила запитав випускників: — Хто з вас залишає-

ться працювати в рідному колгоспі?

Тетяна, не вагаючись, підняла руку. Так, вона залишається в своєму селі. Вона нікуди не поїде від степу.

Починалось її самотнє життя. Через декілька часів юнаки і дівчата, що залишилися працювати в колгоспі, побували на нараді в місті Кіровограді.

Назавжди запам'яталась та мить. Переповнений зал. Урочиста тиша. І раптом — грім оплесків. На трибуні — двічі Герой Соціалістичної Праці, зкатаний хлібороб-земляк Олександр Васильович Гіталов. Тетяна Стасюк прислуха-

лася до кожного його слова. І тут же вирішила: все своє життя присвятити нелегкій благородній роботі біля землі, своєму рідному колгоспу.

Важкувало було спочатку Тані. Приїде, бувало, додому з роботи і навіть ввечері відмовляється. Мати все повторяла:

— Перевтомлюєшся ти, дочко. Може, робота ця не для тебе?..

А та і слухати не хотіла. Минали дні. Співали дзвінкі світанки і дзвінкою українською піснею в полі.

Згодом Тетяна Стасюк очолила буряківничу ланку. Разом з членами ланки дала слово щороку виробувати високі врожаї солов'ячих коренів. Не став вишатком і минулий рік. Особливо старанно проводили проривку буряків. Закінчували формувати

насадження — починали проривку.

І торік ланка депутата районної Ради народних депутатів Тетяни Миколаївни Стасюк першою в колгоспі закінчила збирання і вивезення цукрових буряків на завод, при зобов'язанні 350 одержавши по 450 центнерів коренів з гектара.

Була урочиста тиша. Серце у Тетяни калатало, коли вручали вінок голові колгоспу. У господарстві увійшло в традицію: хто першим закінчує окремі роботи, — рапортує голові колгоспу про результати і вручає йому вінок. Голова тоді міцно потис її руку і сказав просто: — Молодчина!..

Так, це був перший успіх Тетяни. Нині ланка Т. Стасюк взяла на себе ще вищі зобов'язання — зібрати по 460 центнерів коренів з гектара. Треба

дотримати слова. Перші роботи в полі позаду: проривку цукрових буряків на площі 63 гектарів завершено. Ось тільки-но розійшлись люди, а ланкова затрималася трохи. Котрий вже раз проходить гонами: придивляється, перевіряє.

А під час проривки Тетяна Стасюк із членами своєї ланки була у полі, як говориться, від зорі до зорі. З роботою впоралися в оптимальні строки — за дванадцять робочих днів. І якість роботи — відмінна.

Тетяна Стасюк любить вишивати. І на подолні — шитка за шиткою — відбиваються тихі степові світанки, яскраві вечірні зорі, сині розгони доріг. То її дороги в щастяве життя, то її зорі!..

Ю. ЗАКРЕВСЬКИЙ.

Колгосп імені Шевченка, Ульяновський район.

У колгоспах і радгоспах області налічується більше 60 тисяч бджолосімей. За чотири роки одинадцять п'ятиріччя одержано 2675 тонн товарного меду.

Більшість районів перевиконують планові завдання по виробництву меду. Уже багато років перед у соціалістичному змаганні ведуть бджоларі Новоукраїнського району,

ної із 70 бджолосімей вони одержали по 42 кілограми товарного меду — це рівень справжнього майстра медозбору.

Незважаючи на загальний успіх, деякі райони не виконують планові завдання по збору меду. Для бджоларів Новоградівського району це вже стало нормою. Наприклад, план по кількості бджоло-

них сільськогосподарських культур. Адже відомо, що використання бджіл на пасіках з складовою високої культури агротехніки і обов'язковим агротехнічним заходом, спрямованим на підвищення врожайності. Наприклад, у Новоукраїнському районі всі господарства мають високі продуктивні пасіки. Керівники колгоспів добре

рохом, висівають чогось тільки у Світловодському районі.

Шляхів забагачення ресурсів нектару в природі багато. Один з них — підвищення нектарних запасів рослинності. В цьому напрямку першорядне значення має підбір для насадження і посівів найбільш продуктивних рослин, які, поряд з основною господарською цінністю, відзначаються високою «врожайністю» нектару. При оцінці насаджень треба врахувати не тільки затрати на них, а й вартість «врожаю» нектару в майбутньому. Створюючи лісомеліоративні та інші насадження, треба включити до складу деревних і кущових порід більше високопродуктивних медоносів — липу, гледичію, вербу, каштан, сніжноглідник, жимолость, обліпиху та інші культури.

Застосовуючи засоби захисту рослин, у деяких господарствах області отримують багато бджіл. У колгоспі «Дружба» Компаніївського району минулого року було отримано 216 бджолосімей, у колгоспі імені Ульянова Ульяновського району — 160, у колгоспі імені Леніна Устинівського району — 23 бджолосімей. Кого ж призначили до відповідальності за заподіяні збитки?

Гинуть бджолки й від хвороб. Та обласна контора бджільництва разом із обласним об'єднанням «Укрзооветпостач» (на-

СТАВИМО ПРОБЛЕМУ

чальник В. П. Кокович) повністю забезпечили бджоларів медикаментами, що дає змогу підтримувати у належному стані пасіки колгоспів та радгоспів області.

Обласна контора бджільництва забезпечує господарства пасічним інвентарем. Один із головних поставальників вуликів — виробниче об'єднання по сімках «Червона зірка», рамки виробляє завод імені Кірова, годівниці для бджіл та лекала для навошування рамок виготовляє Олександрійський електромеханічний завод. Слово за керівниками інших промислових підприємств області. Адже бджоларям потрібні пасічні димари, скриньки-табурети, переносні ящики, станки для натягування дроту на рамки та інше обладнання.

Не все гаразд і з підготовкою кадрів для бджільництва, зокрема, пасічників та спеціалістів середньої кваліфікації, помічників готують у однорічній школі при Дмитрівському технічному училищі № 9 Знам'янського району. Але районні зоотехніки та керівники господарств не ведуть роз'яснювальної роботи і не підбирають молоді для роботи на пасіках. Тому й не дивно, що пасічників, яким виповнилося п'ятдесят і більше років, на громадських пасіках більше 300 (загалом по області —

550). Молодих пасічників віком до 30 років найбільше в Новоукраїнському районі — 10 чоловік, у Новоградівському і Олександрійському районах — двоє, у Петрівському — один, а у Вільшанському — жодного немає. Дуже прикро, що в такій важливій народногосподарській справі, як бджільництво, молодь, зокрема, комсомол, стоїть осторонь. Чому ж не створити десятки навчальних пасік у школах? Прикладом можуть бути Павлівська середня школа імені В. О. Сухомилина, Олександрійська станція юних натуралістів.

У переважній більшості господарств є пасіки, тож і треба передати школам безплатно по три—п'ять бджолосімей, а районним зоотехнікам разом із колгоспними пасічниками організувати гуртки юних бджоларів. Не завадить проводити на пасіці уроки біології, а також залучати школярів для роботи на колгоспних пасіках у період шкільних канікул, як це роблять передові бджоларі області О. К. Зосимов, О. І. Грицик та інші. Впевнений, що від таких уроків буде тільки користь.

А. РИБАН,

секретар комсомольської організації обласного управління сільського господарства, начальник обласної контори бджільництва.

МЕДОНОСНІ НИВИ І ДІБРОВИ

де старшим зоотехніком райсільгоспуправління по бджільництву А. І. Хмара. Від кожної з п'яти тисяч бджолосімей вони одержали по 19,2 кілограма меду — це найвищий показник в області. Тільки минулого року в районі отримали 187,1 тонни товарного меду (для порівняння: в Онуфріївському районі — всього 12,8 тонни).

Висока продуктивність пасік у Новоархангельському та Вільшанському районах. Молоді пасічники цих районів А. Дишловий та А. Сетушенко мають найкращі показники у своїх господарствах. Кращим молодим бджоларем Петрівського району названо Людмила Шаповал із колгоспу імені 40-річчя Жовтня. Від кож-

сімей виконано всього на 66 процентів. Це єдиний район в області, де зовсім немає приросту бджолородин. На кожну бджолосім'ю у районі минулого року одержано по 8 кілограмів меду — це найгірший показник серед бджоларів області. Воску тут теж зібрано найменше — 100 кілограмів, тоді як у Новоукраїнському районі — 2700 кілограмів. Мало уваги бджільництву приділяють у Вільшанському та Ульяновському районах. Керівники та агрономічні служби багатьох господарств не здійснюють заходи по інтенсифікації бджільництва. Складається враження, що вони не розуміють великої ролі бджіл у підвищенні врожайності ентомофіль-

розуміють, що дохід від врожаю набагато перевищує виторг від продуктів бджільництва. Колгосп «Росія», імені Кутузова та імені Ватутіна мають крупні пасіки — по 403, 511 і 429 бджолосімей відповідно. А середній розмір пасік у районі — 269 бджолородин.

Для підвищення продуктивності пасік необхідно сіяти спеціальні медоносні культури (фацілію, буркун та ін.). У Знам'янському та Новоархангельському районах під ці культури занято близько 14 тисяч гектарів. А в Новоградівському, Вільшанському та Ульяновському районах не мають навіть насаджень для посіву. Спеціальні медоносні культури у суміші, наприклад, з го-

Читач-газета

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

ПРОФЕСІЯ ДО ДУШІ

Ще ученицею, забігаючи на пошту, Галя Форосенко мріяла сама відправляти посылки, продавати картки. Закінчила школу й влаштувалася працювати в районний вузол зв'язку міста Ульяновки. З кожним днем переконувалася, що ця професія їй до душі, що не помилилася в обраному життєвому шляху й поступила в училище за фахом.

Так склалася доля, що перейшла в Голованівськ. Швидко здружилася з членами колективу районного вузла зв'язку, швидко завоювала повагу й авторитет серед тоwarzнів по роботі. У шістнадцятому році Галіні присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

В. СТАХ.

Г. Форосенко не лише Голованівський район.

ЧИТАЧ ДЯКУЄ

ПІВГОДИНИ З МУЗИКОЮ

Багато років я повністю прикутий до ліжка. В силу своїх можливостей намагаюся зробити своє життя корисним і цікавим: займаюся пошуково-краснознавчою роботою, пробую свої сили в літературі, веду широке листування з людьми нелегкої долі — корчагінцями...

Бачити людей у своїй квартирі — для мене велика радість. Того вечора вона була подвійною — несподівано додому завітала група учнів Знамянської дитячої музичної школи на чолі з директором М. А. Собком і педагогом Л. М. Пахомовою.

Ось так на квартирі і відбувся цей незвичайний концерт. Почали його юна піаністка Аня Сердюк і першокласниця по класу

О. РЯБОШАПКА,
інвалід І групи.
м. Знамянка.

Недавно їхала я автобусом із Кіровограда. В салоні поряд зі мною сиділи дві дівчини. Ми розговорилися. Старша, Валя, їхала з міста в село до свого нареченого, який працював у колгоспі. Друга Катя весь час допитувалася: як подружка зв'язувалася одружуватися з хлопцем, коли у нього

ЧИТАЧ РОЗМІРКОВУЄ

«Наберешся горя» чи знайдеш щастя?

немає машини, навіть мотоцикла, він ходить у простому костюмі, не в джинсах, не розбирається в танцях? І закінчила такими словами: «Ох, ти ж наберешся горя, хіба ти не знайдеш собі іншого — з машиною, з квартирою та щоб і в місті? Я буду чекати такого».

Я тоді заперечила: «Не вже в житті основне машина, джинси, квартира? Будете працювати, то все згодом буде».

Я подумки уявила батьків, які виховали дочку в такому дусі. Не можна жити так, щоб не розуміти справжньої краси життя: вірності, любові, самої відданості. Аж ніякі машини не замінять вірного друга, який у житті порадить і, коли треба, візьме половину горя і віддасть всю свою радість. Я думаю, що навряд чи Катя буде щасливою, бо вона щастя розуміє тільки в речах. А Валя ж відчує справжнє щастя і в майбутньому буде у них все, що потрібно, бо її наречений «любить працю» (з її слів). А праця творить чудеса.

К. КОБЗАР.
Добровеличківський район.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

ПОБІЛЬШЕ Б ТАКИХ!

Добровеличківки, і він сумував за домом. Ми подружилися. Тепер Сашкові вже 14, ми листуємося, він дуже уважний, називає мене бабусею. Видно, що в його сім'ї правильно виховують дітей, котрих у Катерини

Михайлівни і Стеніслава Михайловича Михайльських четверо. І мені хотілося б, щоб побільше було таких дружних родин.

Ф. КАПРАЛОВА,
ветеран праці.
м. Кіровоград.

ЧИТАЧ ЗАСТЕРІГАЄ

ЛЕГКОВАЖНІСТЬ ВЕДЕ ДО БІДИ

Дитячі пустощі з вогнем. Як часто ми говоримо про це, не падаючи словам значення. Тим часом майже кожна п'ята пожежа в області — наслідок пустощів дітей з вогнем. В усіх цих випадках винні батьки, які не контролюють поведінку дітей, не стежать за їхніми забавами, легковажно ставляться до заходів протипожежної безпеки. Більше того, деякі батьки навіть потурають таким «забавам».

Діти хочуть самостійно зрозуміти і повторити дії старших. Іноді хлопчики (навіть дошкільного віку), наслідуючи дорослих, дістають цигарки, сірники і палять, ховуючись від старших в сараях, підвалах, скринях. Наслідок цього — пожежа.

Іноді дорослі посилають дітей у магазин за сірниками та цигарками, забу-

ваючи про те, наскільки небезпечно давати такі доручення. Якщо навіть ви впевнені в бездоганності поведінки дітей, то, залишаючи їх без нагляду, робите серйозну помилку. Вогонь в дитячих руках може завдати непоправного лиха.

Жителі села Мар'янівки Маловеличківського району Ч. залишили в квартирі чотирирічного Андрійка й однорічного Мишка. Розважаючись сірниками Андрійко підпалив крісло, матрац. Від опіків малюнок Мишко помер, а його брат Андрійко був доставлений у лікарню в тяжкому стані.

Невтішне горе принесла пожежа в сім'ю Н. міста Долішньої. Мати пішла на роботу, залишивши в квартирі трьох малолітніх дітей. Від пустощів з сірниками почали тліти постоїльні речі. Квартира на-

повилася смертельною концентрацією газу, від якого Оленка, 1984 року народження, загинула, а двоє інших дітей доставлені в лікарню.

Аналогічний випадок стався у сім'ї Х. села Іванівки Олександрівського району. Від чаду в квартирі загинули малолітні Анатолій і Сашко.

Ясно, що вина у виникненні пожеж не тільки дітей, скільки дорослих. Неухважність, недооцінка страхотливої сили вогню — ось причина багатьох пожеж. Як правило, мало застерігають дітей від гри з вогнем і в школах. А ті бесіди, які проводяться, часто не досягають мети.

В. БЕРЕГУЛЕНКО,
старший інспектор відділу пожежної охорони обласного управління.

НЕ СТИЛЬКИ ПОКАРАТИ...

Газета продовжує публікацію матеріалів, спрямованих на додержання принципів комуністичної моралі, подолання шкідливих звичок і пережитків. Насамперед це стосується пияцтва.

Якщо читач пам'ятає, під час розмови за «круглим столом» «МК», опублікованої 11 квітня ц. р., заступник секретаря комітету комсомолу, начальник штабу «Комсомольського прожектора» виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка» Анатолій Чернявський інформував про проведення в цехах підприємства так званих днів дисципліни з участю працівників прокуратури й міліції. Тоді ж він повідомив, що незабаром подібний захід буде проведено в гуртожитку «Червоної зірки», і запрошував присутніх за «круглим столом» узяти в ньому участь.

Такий день дисципліни в гуртожитку був проведений. Послухати пояснень порушників дисципліни — потенційних пияків, приїшли прокурор Ленінського району м. Кіровограда І. С. Вихров, лікар-нарколог Л. Л. Жбанова, фельдшер-нарколог О. О. Осадча, голова ради з профілактики правопорушень в об'єднанні С. Г. Колотов, виконуючий обов'язки начальника відділу кадрів В. М. Жабко та інші. «Адвокатами» виступали старший майстер ремонтної бригади МСЦ № 24 П. Д. Щербул, начальник планово-розподільного бюро Б. І. Сорока та секретар комсомольської організації МСЦ № 24 Ігор Артавіх.

Метою організаторів дня дисципліни було зажадати у порушників пояснень з приводу факту випивки на роботі чи в гуртожитку. Атмосфера з самого початку — витримано ділова, розмова — принципова й рішуча.

Однак неоднаково реагували на це самі «герої». Для О. В. Скрипника та

М. М. Небоги, відчувалося, і ця акція стане лише черговою «нагодою» продемонструвати перед присутніми вироблене за попередні рази красномовство — і тільки. Перший, вже хронічний пияк, в особливих випадках мушкет'єрськи видавався до лікування, однак щоразу все повторюється спочатку. А М. М. Небога теж постійно нападів на грубіянисть черговим по гуртожитку. Заімпровізованою панасеєю в цьому випадку було рішення про виселення його з гуртожитку. Врешті-решт обом було видано направлення до лікарня-наркологів, далі шлях, у гіршому випадку, лежить до дисципліноного перебування в дисципліно-трудовому профілакторії (ПТЛ). Четверо ж молодих — Микола Чернявський, Сергій Павленко, Віктор Мазур та Микола Петренко теж почали зловживати спиртним. І чи знають про це їхні товариші по роботі, гуртожитку? Так. Приміром, у німні разом із С. Павленком мешкають ще троє. Але мало хорошого в їх суєсудстві, коли їм цілком байдикує, не Сергій чи ні. Як же життєву мету у такому випадку ставить перед собою комсомолец, виходячи вночі на вулицю міста із червоною пов'язкою на руці «Дружинник» (він член ДДП)? Може, якусь іншу, ніж закликати до порядку тих, хто у нетверезому стані? Комсомол МСЦ № 24 І. Артавіх, де працює Сергій, не знайшов слів, щоб однозначно охарактеризувати епізодичне — не з виробничого, а з громадського боку. «Ні поганого, ні хорошого не скажу», — так резюмує почули присутні. Коментарі зайві. Члени комісії, що слухали і порушника, і винуватих, обмінялись листами. Сергій, який розповів про поведінку Ухню, го сина в Кіровограді. Але самому С. Павленку даю іспитовий строк — як кажу, до першого сигналу.

— На роботі до нього претензій ніяких, більш того, я був дуже здивовано, коли дізнався, що він п'є, — так почав свій ви-

ступ начальник планово-розподільного бюро Б. І. Сорока, коли вантажника цієї дільниці Миколу Петренка попросили пояснити факт систематичного зловживання спиртними поями.

Дивно було слухати це, бо з Петренком вже проводили індивідуальні бесіди, він уже давав слово честі, що більше не повторить... Сила волі — цієї риси явно не вистачає хлопцеві. А в Новоукраїнському районі живуть його батьки, які, очевидно, вважають, що син обрав надійний шлях у житті. Тим часом його теж направили до наркологічного диспансера. У Новоукраїнку про це повідомлять.

Електрика ЗПЦ Микола Чернецького суворо попередили. Попереджено й Віктора Мазура.

Звичайно, комісія не ставила перед собою завдання тільки покарати порушників (хоч злісних ця доля чекала). Головним було і має залишатись профілактична роль подібних заходів. Комплексний підхід до подолання такого негативного явища, як пияцтво, передбачає саме чітку й постійну взаємодію усіх зацікавлених служб, врешті-решт, усіх нас, громадян, коли ми стаємо свідками початку чи апогею морального падіння особи, що поруш.

І. СТАСЮК.

м. Кіровоград.

Р. С. Як повідомив редакцію начальник штабу «Комсомольського прожектора» заводу «Червона зірка» А. Чернявський, після дня дисципліни проведено вже два рейди-перевірки стану трудової дисципліни на робочих місцях. Помічено в нетверезому стані водія автотранспортного цеху Л. М. Конюха, якого того дня було позбавлено права працювати. А щодо згаданих у матеріалі комсомольців жодних зауважень не було. Контроль триває.

Ензаменаційна пора для восьмикласників та для всіх учнів Компаніївської десятирічки — пора серйозних випробувань. Аж вона як підсумок всього вивченого матеріалу за весь навчальний рік. Відповіді школярів радують вчителів Н. О. Васильчен-

ко, Л. О. Житню, голову ензаменаційної комісії В. М. Дубину. Їхні вихованці одержують лише п'ятірки та четверірки.

На знімку: йде ензамен у В «А» класі. Відповідає Олег МУНТЯН.

Фото М. САВЕНКА.

До
форуму
молоді

Працівники культури області проводять значну роботу по підготовці до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів.

У будинках культури і клубах читаються лекції з історії фестивального руху, відбуваються зустрічі з учасниками попередніх фестивалів, готуються спеціальні тематичні програмні сили учасників художньої самодіяльності. Так, у клубних закладах Гайворонського району проходять вечори, виставки політичного плану за такою тематикою: «Заради миру на землі», «Салют, фестиваль», «Юність на марші». У Хашуватському, Назавицькому сільських та районному будинках культури відбулися вчорашні зустрічі з делегатами VI X Всесвітнього фестивалю Катериною Юхимівною Захарченко, зоотехніком, Ніною Володимирівною Рибак, доречною колгоспну Імелю Чапаса, Миколою Іларіоновичем Кузнецовим, робітником, Валентином Борисовичем Бабієм, заступником начальника районного відділу міліції.

Змістовну роботу в цьому напрямку проводять працівники Вільхеського сільського будинку культури Ульяновського району.

Л. СМОЛЯК,
працівник обласного науково-методичного центру.

ТАКА ЇЇ ДОЛЯ

ВОНА була щасливою. У важкий післявоєнний час закінчила фабрично-заводську школу залізничників, здобула спеціальність токаря і слюсаря. Стала дружиною червоноармійця Олексія Корінного, який ще недовго разом з своїм батьком водив бронепоезд, наганяючи страх на банди «григор'євців». Гната Корінного по-звірячому бандити закатували. А Олексій виликував рани і повернувся в Знам'янку.

Та недовго тишилась Ганна своїм щастям. Від тяжкої хвороби помер колишній помічник машиніста бронепоезда Олексій Курінний.

Через роки вона зустріла сільськогосподарського хлопця Янчука. Навчила його грамоти, запропонувала вчитися на машиніста. Між ними була справжня дружба. Тамара, маленька донечка її, тулилась до Євграфа, як до батька — дівча хогіло татової ласки. І Ганна стала дружиною Янчука.

Неадекватні його направили працювати на Далекий Схід. Тут, на станції Шиманівській, Ганна Степанівна зустрічала поїзди. Тут росила Тамара і тут прихистила п'ятьох дітей сусідки, яка цілий рік була в лікарні. І наспішили рідні краї, вишневі садки. Згадувала Знам'янку. І коли на станції Шиманівській стало легше з кадрами залізничників, сім'я Янчуків переїхала в Знам'янку. Купили тут хату і зажили щасливо, в достатку.

Та раптом знову горе — захворіла Тамара. Лікарям не вдалося врятувати її. Залишився один син Віта — такий славний і слухняний хлопчик.

Роки не встигли загоїти душевних ран, як почалася війна. Одягнув солдатську шинель її Євграф — пішов бити ненависного фашиста. Чоловік на фронт, а вона, стаханівка Ганна Янчук, у цех — знову ремонтувала паровози, шліфувала гільзи до снарядів. Після роботи за містом копала протитанкові рови...

У грудні 1943-го, коли замайорили знову червоні прапори на вулицях Знам'янки, пішов на фронт разом з воїнами-визволителями і її син Віктор. А потім дві похоронки отримала Ганна Янчук одного тижня — Євграф Іванович загинув біля Первомайська 23 березня 1944 року, а через сім днів за балтою поліг смертю героя комсомолец Віктор Янчук...

Позертались з фронту солдати. А вона стояла самотньо біля хвіртки і плакала. Було свято — Перемога. А вона плакала. Залишилася одна сорокарічна солдатська вдова Ганна Степанівна Янчук...

ЧОМУ ЗБІДНІВ
ВИШНЕВИЙ САД?

ЙШЛИ до обеліска сини і внуки колишніх фронтовиків. Йшли святковими вулицями посивілі ветерани, з гордістю показуючи всьому місту свої ордени і медалі. А солдатських вдов, котрі кляли коїти на могили воїнів-визволителів, обступали діти.

— Не журіться, бабусю! Таке свято! Не плачте! Немає у вас синів, то ми є — ваші правнуки! Ми не дамо вам печалитись.

І не давали, бо таке вже жіноче серце — не зімліє від гострих лежачих скорботи, коли поруч радісно біється маленьке серце дитини. Хоч і чужої. Щебечуть діти, і світліє в очах солдатської вдови. А Ганні Степанівні не просвітліло. Осліпла вона від горя.

У день сорокаріччя Великої Перемоги вона чекала сусідку, Ганну Пилипівну, щоб повела її на кладовище, до могили Невідомого солдата. Щоб перед обеліском згадати Євграфа Івановича і Віктора. Бо до їхніх могил так далеко. Не прийшла й сусідка — поїхала ще тиждень тому до дітей і не повернулася. Святкує разом з ними. А так хотілось почути добре слово від когось.

Вона чекала... Раптом в двері постукали. Відчинила.

— Я до вас з профтехучилища. Я Ігор Столяров. Мені шістнадцять років. На слюсаря вчуся... Може, вам допомогти чимось? Води принести чи в магазин піти?

Зраділа солдатська вдова. Заметишлась. Почала шукати вузлик з грішми.

— Піди, піди, дитино! Купи мені молока. А собі цукерок...

Ігор, повернувшись з магазину, підміз долівку у вдовиній хаті. Приніс відерце води. І до вечора слухав розповідь про долю цієї 80-річної жінки...

А на другий день написав листа до редакції:

«Я багато читав у «Молодому комунарі» про героїзм воїнів-визволителів, про те, як у нас шанують колишніх фронтовиків. І про вдов чиняв...

Надрукуйте, будь ласка, адреси солдатських вдов. Щоб знали люди, де вони живуть. Щоб усі знали. Щоб прийшли до них, допомогли...

Я оце відвідав одну стареньку жінку. Пішов у магазин, купив їй хліба. І так мені стало радісно від того — наче зробив велику роботу...».

Одразу в це важко повірити, щоб

Може, діти просто формально виконували доручення? Бо коли закінчився навчальний рік, забули про самотню бабусю? Тож вдова чекає осені...

Я подумав, що й з спецмагазину, який обслуговує інвалідів, неодмінно повинні були прийти до осліпшої вдови — привезти продукти. Запитав про це. А Ганна Степанівна заплакала:

— Спасибі, спасибі, не забувають часом. Тільки картоплю привезли не восени, як просила, а взимку вже. То вона трішки примерзла. Солодка така. Недавно продавець Галя передала два кілограми копченої ковбаси, м'ясо. Та це все не для мене. Зуби не ті. Та й хвора я. Свинини не можу. Мені б борошна, молочка, цукерок до чаю. Та й діткам мала б що дати. А зі спецмагу мені сухої ковбаси привезли. Он пліснявіє.

Працівники спецмагу ніби й зробили все, що їм належало зробити. Подивились в список інвалідів, вклали в ящик, що належало покласти. «Розпишіться, дайте гроші! — і бувайте

НА САМОТІ

ЗАЛИШИЛАСЬ СОЛДАТСКА ВДОВА ГАННА СТЕПАНІВНА ЯНЧУК. ЗАНЕДУЖАЛА І ОСЛІПЛА. ТА ОСЬ ПРИЙШОВ ДО СТАРЕНЬКОЇ 16-РІЧНИЙ УЧЕНЬ ПРОФТЕХУЧИЛИЩА ІГОР СТОЛЯРОВ, СТАВ ДОПОМАГАТИ ЇЙ ПО ЗМОЗІ. І НАПИСАВ ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ: ПРО ЇЇ ДОЛЮ, ПРО ТЕ, ЩО ЇЇ ПОТРІБНА ДОПОМОГА ВІД МІСЬКВИКОНКОМУ, ЛОКОМОТИВНОГО ДЕПО...

забули солдатську вдову. Адже у Знам'янці, напередодні 40-річчя Великої Перемоги зроблено багато, аби не забути жодного фронтовика, щоб не відчували скрути солдатські вдови. Невже обійшли її одну, 80-річну солдатську вдову Г. С. Янчук?

Найперше — мав бажання зустрітися з Ігором Столяровим. Не вдалося. Але голова профкому СПТУ № 12 Г. М. Бондаренко підтвердив:

— Є такий! Славний хлопець. Недавно в комсомол його прийняли. Мене з Днем Перемоги особисто привітав, на свій день народження запросив. А це прийшов і каже: «Дайте мені двох дівчат — бабусі в хаті треба побілити». Ми вже знали, що він почав допомагати старій жінці.

А секретар парторганізації Я. С. Гончаренко додав:

— Ми дамо йому помічників. Допоможемо чим можемо. А Ігор молодець. Тільки немає його зараз в училищі — захворів.

Розшукали хату солдатської вдови (вулиця Транспортна, 43-А). Відчинивши розхитану хвіртку, зайшли на подвір'я. Біля самої стежки — зіпріле віко погребця. Далі — маленький хлівець. Двері відчинені, під тином купка сухих вишневих стовбурів.

Нам боязко відчинила старенька жінка.

— Ви отак весь час за замкненими дверима? — запитую.

— Та злягла я. А Ігор чогось не приходив. Вночі хтось стукав у двері. Мабуть ті, що отруїли собачку. Щоб не гавкала, аби я не чула, як вони роблять в обійсті дешпої. Вони й горіж мені собаку звели. Вишні обірвали, сливи. Збіднів мій садочок. Не маю свіжого вареннячка до чаю. Якось приходили до мене дівчатка з четвертої школи. Мироньова Оксана була. Лариса. Ніна. Ще дітки. Посадили грохи картопельки, квіточки. Смітятько прибрали. А потім якимось чую, одна з них говорить: «Вчителька сказала, щоб ми до неї більше не йшли. Ніби дзвонили з міськвико. Чиясь мама скаржилась, що ми геть все чисто до бабки Ганни носимо... Але нічого — все одно ходитимемо сюди. Вона ж стежки до магазину не бачить...». Сумно мені стало від тих слів. Але я знаю: діти завжди кажуть правду. Тільки ж немає уже їх цілий тиждень. А Ігор, каже, захворів. Що з ним?..

здорові, бабусю!». Теж без сердечності, казенно, аби збутись клопоту — «клопотом вони називають те, що їм самим треба їздити по домівках стареньких людей, а не продавати продукти за прилавком. А могли б запитати жінку: «Може, вам не м'яса, може вам не копченої ковбаси, а вареної? Може, сметани чи молока, яблук?».

Запитав про паливо. Ганна Степанівна знову побивається:

— Є трішки. А за талонами на вугілля не маю з ким піти. Соромляться сусіди зі мною, немічною. Якби була Ганна Пилипівна, пішла б зі мною. Вона якось поклікала ремонтників, що комунальні квартири лагодять. Потупцювали біля дверей — і зникли. Чула: «Що ця баба нам зможе дати?». А на дрова в сарайчику ж вода тече...

— А в депо звертались?

— Писала. Тобто за мене писали. Вже з місяць як кликала, щоб прийшли. Мовчать. Мабуть, багато роботи. То я ще почекаю.

Вона ще до того розповідала про свою вдовину долю, згадувала молоді роки. Згадала про радянського пораненого танкіста, якого поклала разом з сином на тапчані, а німцям сказала «Це — мій брат».

Трохи помовчавши, Ганна Степанівна знову продовжувала:

— Мені давно вже кажуть, щоб я в інтернат для стариків записалась. Та не можу. Морози буде багато зі мною. Я ж сліпа. Та й хочу померти в хаті, звідки пішли на фронт Євграф і Віта.

Трохи помовчала, а потім:

— Скажіть, будь ласка, моїм сусідам, щоб напроти моєї хати не сипали сміття.

Не догодила, мабуть, чимось їм, сусідам, вдова. Відгородились від неї двома двома тинами. Павутиння міщанства, самовдоволення теж заціпило струну байдужості. Ігор Столяров з протилежного кінця вулиці поспішає до вдови, щоб допомогти, хоч йому теж ніколи — екзамен. А могли б вони, сусіди, як для себе — хліба купити, молока...

...А Ганна Степанівна на прощання:

— Ви не дуже побивайтеся за мене. Мені дуже мало треба: молочка, грохи борошна і цукерок для хлопчиків. Адже вони прийдуть. І в депо таки зіглянуть, прийдуть... Не може бути, щоб не прийшли. Там же діти машиністів працюють. А в машиністів діти хороші...

ЩЕ Б ПРОСТІР
ДУШЕВНОСТІ...

ПРО все я розповів заступникові голови міськвиконкому І. Г. Резнику. Він дуже уважно вислухав мене, записав адресу солдатської вдови і відповів:

— Я чув, що є така... Якщо вона живе по вулиці Транспортній, значить за нею закріплені учні четвертої восьмирічки. Була така розмова. Нам скаржились уже ветерани, що обділили осліплу стару жінку. То я телефонував колишньому директору школи: щоб постійно відвідували, щоб допомагали. А в депо, виходить, забули.

Так, формалізм недопустимий в кожній справі. Коли ж йдеться про фронтовика, солдатську вдову, сім'ю загиблого воїна, то тут і мови не може бути про якусь відстрочку, про оте ідуче, «потім, почекають».

Заступник голови міськвиконкому взяв телефонну трубку. Зв'язався з представником товариства сліпих. Просив взяти Ганну Степанівну під свою опіку, а міськвиконком теж, моляв, допоможе. Відповіли: «Стара. Не братиме участі в громадському житті. І нашого журналу для сліпих не передплачуватиме». Телефонував у міський відділ соціального забезпечення. Наказав адресу Г. С. Янчук. Відповіли: «Все зробимо якнайкраще. В школу подзвонимо. Працівникам локомотивного депо нагадаємо, що вони шефи, що це їхній обов'язок допомогти вдові колишнього залізничника і загиблого солдата». Ще один телефонний дзвінок — у цей же відділ, щоб зі спецмагазину возили все, що треба. Регулярно. А не за тим загальним графіком, який є в магазині. За індивідуальним.

Так, тепер не забудуть. І раніше про вдову в міськвиконкомі потурбувались, коли нагадали тут про неї ветерани. А потім ніхто не проконтролював, не поцікавився, як вона живе, а чому відчуває потребу. Вона сама кликала депутата міськради, а не він сам спішив до неї. А повинен був. І відділ соціального забезпечення допустив формалізм. Він допоможе, якщо попросиш. А може трохи треба розширити рамки, які не дають вийти на простір душевності? Відділ соціального забезпечення міг би показати приклад всім! Міг би. Але не показав.

Допустили формалізм і в міськкомі комсомолу. Не знають тут нічого про машиніста бронепоезда Гната Курінного і його сина, які громили ворога у громадянську війну разом з легендарним Анатолієм Железняковим. Не знають. І не зробили все, аби знав про нього кожен комсомолец, кожен піонер. Тривала ж операція «Згадаймо всіх поіменно». Шукали невідомих загиблих воїнів. А про фронтовиків Є. І. Янчука і його сина Віктора є документи у військкоматі. Виставити б їх у музейній кімнаті, і тоді б кожен знав адресу солдатської вдови. І комсомольці локомотивного депо, і школярі. Про це, мабуть, подумав 16-річний Ігор Столяров, написавши до редакції: «Надрукуйте адреси солдатських вдов. Щоб знали люди. Щоб прийшли... Щоб допомогли...».

Так. Ми не маємо права, не можемо допустити, щоб збіднів вдовиний садок, щоб смеркло їх життя серед нас. У їхні вікна завжди повинно світити сонце нашої доброти і сердечності. Вони заслужили це, вони вистраждали так багато, що їм, вдовам солдатським, треба ставити обеліски.

А Ганну Степанівну забули. І якщо вона хоч один день була самотньою — то, значить, в когось зачерствіло серце, не почуло, не помітило мовчазного страждання людини, яка хоче подивитися зрячими очима на світ, аби побачити портрети чоловіка і сина. Хоч на мить. А їй, солдатській вдові, так мало не вистачає — нашої уваги...

То огляньмося, прислухаймося серцем і добрими очима придивимось до кожної хатини, коли йдемо вулицею села чи міста. Може, десь хтось, як і Ганна Степанівна, чекає нас. Може, їй, солдатській вдові, нічого не треба. А тільки б розказати про свою долю...

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара»,
м. Знам'янка.

ЖІНКА двадцяти п'яти років, висока, з середньою спеціальною освітою, хоче познайомитися зі своїм ровесником без шкідливих звичок, працелюбним і чуйним, з наміром створити сім'ю...

Ті ж самі двадцятип'ятирічні добре пам'ятають часи, коли подібні оголошення видавалися смішними, безглуздими і вважалося, що серйозні люди не звернуть уваги на таку об'яву, бо будуть упевнені, що

них оцінок уникають, а мотивують свою незгоду тим, що знайомство через посередників позбавляє зустріч двох чарівної випадковості, непередбачуваності й неповторності. Але ж одне не виключає іншого! Ніхто ж не припинить несподіваного цікавого знайомства лише через те, що є абонентом служби сім'ї...

ПОПУЛЯРНІСТЬ цих служб зовсім не є тривожним симптомом катастрофічної безпомічності самотніх людей чи кількісних перекосів, коли на десять дівчаток по

розлучається ж шкода... Абонент не буває присутнім при «виборі». Що не підготовлені безпосередні контакти бажаних познайомилися часом бувають неприємними, засвідчив досвід клубів на зразок «Тим, кому за тридцять». Там жінкам здавалося, що до них «прицілюються». В картотеках і оголошеннях нічого подібного нема.

КІРОВОГРАДСЬКА служба сім'ї функціонує з початку 1985 року. Неодружені чоловіки і жінки, котрі бажать стати на облік в інформаційну службу, заповнюють спеціальні анкети. Крім відомостей про вік, професію, зовнішність, кількість дітей, матеріальне становище, фото тощо туди вносяться дані, що виявляють риси характеру абонента, його вподобання та інтереси. Мають там бути відповіді й на такі неабияк важливі для родинного життя питання: «Ваше розуміння подружніх стосунків; рівноправ'я; глава сім'ї — чоловік, глава сім'ї — жінка», «Як би ви хотіли ділити домашні турботи: порівну з дружиною, допомагати в окремих випадках; звільнити вас від побутових справ». І знаєте, справа тут така, що лукавити нічого, треба писати лише правду. Адже кожен зацікавлений, щоб його вподобали саме таким, яким він є насправді. Тут нема «хороших» і «поганих», тут є індивідуальності. В анкеті вказуються також і бажані та небажані якості можливого обранця.

Анкета заповнюється анонімно. Кожному абоненту працівники служби завідувача А. Г. Пилипенко та приймальниці Л. Д. Самойлової пропонують анкети людей, що більш-менш йому підходять. Коли вибір зроблено, тому, на кого звернули увагу, показують анкету людини, що хотіла б з ним зустрітися. Підходить — працівники служби сім'ї організовують зустріч в спеціальному приміщенні. Не згоден — значить, бажана зустріч ще попереду. Якщо знайомство абонентів не має продовження, вони інформують про це працівників служби, і пошуки за бажанням абонента можна відновлювати.

Делікатні моменти — хтось не захотів зустрітися, інший відмовився продовжити зустріч... Здається, тут неминучі пригнічення, розчарування. Але, як сказала Людмила Дмитрівна Самойлова, абоненти оптимістично оцінюють становище: «Ми розуміємо, що не все одразу».

ІНША можливість познакомиться — через оголошення в «Кіровоградському тижні» і наступне листування. Відбувається воно теж через посередництво служби сім'ї з метою вберегти абонентів від легковажних послань і насмішок. «Листи абонентів нашої служби завжди пишуть ввічливо», — сказала Л. Д. Самойлова.

Я звернулася до неї з іще одним запитанням, яким давно цікавилася. Переглядаючи різні газети зі шлюбними оголошеннями, помітила, що дає про себе знати тенденція до збільшення кількості чоловічих об'яв. Як це так, думала. Це жінка (якщо вона добре вихована) не заговорить будь-де першою з

ОСОБИСТЕ

чоловіком, тим більше не скаже першою: «Давай одружимося». І для неї, особливо для неспівомірної чи для такої, що постійно перебуває в жіночому оточенні, послуги служби сім'ї іноді чи не найкраща можливість із нимось познайомитися. А сильній статі належить ініціатива безпосереднього знайомства, в усіх цивілізованих країнах руку і серце теж першими пропонують чоловіки, і раптом така... безпомічність, чи що, з їх боку. І ось що почула у відповідь:

— Буває не так, що зустріє одну — не те, другу — знову щось не вийшло, третю — чергова невдача. І це не обов'язково тому, що сам чоловік має мінуси — просто несприятливий збіг обставин. От і пробує ще один варіант.

— А які вимоги висувають ваші абоненти до майбутніх супутників життя? — Всі без винятку жінки хотіли б, щоб чоловіки не вживали спиртного, були добрими, турбувалися про дітей. Чоловіки бажали б бачити майбутніх дружин лагідними, уважними, умілими господарями.

НУ, ІЩО ж ця служба сім'ї дає конкретно? — чує голоси тих же скептиків.

Якщо дуже конкретно, то читайте «Кіровоградський тиждень». Там було вже кілька повідомлень про те, що абонентам такому-то і такий-то писати не треба. Вони одружилися. Створили сім'ї і кілька пар із тих, хто користувався послугами картотеки.

Якщо ж не дуже конкретно, а загалом, то для багатьох зв'язки із службою сім'ї є ніби світлом у кінці тунелю. Порівняння не нове, але, мабуть, не передаси точніше стан людини, котра вже було втратила віру в успіх, в можливість особистого щастя, замкнулася у вузькому тунелі самотності. Часто це суб'єктивне відчуття, але виникає воно з об'єктивних причин: скажімо, у жінки мала дитина і хворі батьки — ніколи вгору глянути, не те що з дому вийти, і ось серед цієї безвиході зажевав промінчик надії. З'явилася заспокоююче відчуття, що про тебе турбуються офіційна служба. Потім хтось захоче зустрітися (хай навіть і відмовився, але ж сам факт, що тобою зацікавилися, додає впевненості в собі). Чи лист прийшов, і не один (іх одержують всі без винятку люди, що дали об'яву в газеті), ось уже є кому відповідати. Пізніше, може, і зустрінетеся, а там і друга знайдеш.

ПОГЛЯНУТИ на своє життя і на себе в іншому світлі буває необхідно і корисно не тільки самотнім, а й одруженим людям. Прикірком, тим, що вирішили розлучитися. Близькі часто своїми порадами лише погіршують справу, бо хоч і керуються найкращими міркуваннями, але часто впадають в амбіції, не можуть переступити через самолюбство і т. п. Тут дією була б допомога людини безсторонньої, що добре розуміється на людських стосунках. Психолога, словом. Надання такої допомоги — у планах Кіровоградської служби сім'ї.

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунар».

НА ПРИЗИ КЛУБУ «ШКІРЯНИЙ М'ЯЧ»

На кіровоградському стадіоні «Піонер» закінчується першість міста з футболу на приз клубу «Шкіряний м'яч».

У змаганнях брали участь юні футболісти, які тренуються за місцем проживання в дитячо-підліткових спортивних клубах.

Серед спортсменів молодшої групи перемогли перемогли збірну команду «Зірка» (житлово-комунальний відділ виробничого об'єднання).

наш «Червона зірка». А в старшій не мали собі рівних юні футболісти «Маяка» (житлово-комунальний відділ № 6).

Кращі команди, що перемогли в міських і районних турнірах, нині беруть участь у зональних обласних змаганнях.

В. ЧЕРНЯХОВСЬКИЙ,
старший педагог-організатор міського житлово-експлуатаційного об'єднання.

ФУТБОЛ

«СТАХАНОВЕЦЬ» — «ЗІРКА» — 0:1

Впевнено в нинішньому сезоні виступає кіровоградська «Зірка» на виїзді. В останніх чотирьох матчах на чужих полях наші земляки тричі здобули перемогу.

10 червня наші земляки провели зустріч в Стаханові з аутсайдером турніру місцевим «Стахановцем». Гра була напруженою і її волю вирішив єдиний м'яч.

забитий в другому таймі Михайлом Калитюком.

Повідомлення інші результати турніру: «Зоря» — «Кривбас» — 1:0. «Молос» — «Таврія» — 1:0. «Мали» — «Кристал» — 2:1. «Новатор» — «Металург» — 1:0. «Шахтар» — «Торпедо» — 0:0.

Тепер турнірна таблиця має такий вигляд:

	І	В	Н	П	М	О
«Таврія»	16	10	4	2	33-10	24
«Шахтар»	16	7	6	3	13-9	20
«Океан»	15	8	3	4	21-11	19
«Маяк»	16	7	4	5	18-11	18
«Зоря»	16	7	4	5	15-11	18
«Зірка»	15	7	4	4	17-14	18
«Новатор»	16	7	3	6	18-17	17
«Атлантика»	15	6	4	5	16-15	16
«Кристал»	16	6	3	7	13-21	15
«Торпедо»	16	6	2	8	11-20	14
«Кривбас»	16	4	6	6	16-17	14
«Молос»	15	2	8	5	4-11	12
«Кривбас»	16	4	3	9	12-21	11
«Металург»	15	0	4	12	3-23	4

Сьогодні — черговий тур. «Зірка» грає у Ворошиловграді з місцевою «Зорею».

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

СУБОТА

15 ЧЕРВНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Творчість юних. 9.05 — Більше хороших товарів. 9.35 — Фільм «Дума про Ковпака». 2 серія. «Хуртовина». 11.10 — Документальний телефільм. 11.40 — Розповіді про художників. Д. Левицький. До 250-річчя з дня народження. 12.10 — «Перемога». Клуб фронтовиків друзів. 13.25 — «Сім'я і школа». Тележурнал. 13.55 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка». «Севілья» (Іспанія). 14.30 — Новини. 14.45 — Фільм — діалог. Пригоди Петрова і Васечкіна зничай. 1 і 2 серії. 16.55 — Бесіда політичного оглядача. 17.25 — Очевидне — немімовірно. 18.25 — Паладин півдня Ліану. 19.05 — Концерт Державного рязанського російського народного хору. 19.45 — Документальний фільм «Ю. В. Андропов. Сторінки життя». 21.00 — «Час». 21.35 — «Вас запрошує Софія Ротару». 22.50 — Новини. 23.00 — Чемпіонат Європи з баскетболу. Чоловіки. Матч за 3-є місце.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Ритмічна гімнастика. 10.35 — Доброго вам здоров'я! 11.05 — Дзвіни, бандуро. 11.35 — Телефільм «Стежками заподілля». 12.00 — Призначення побачення. 12.30 — Звітний концерт великого дитячого хору Держтелерадіо УРСР. 13.10 — Ф. Брун.

кер. «Наполеон Перший». Вистава. Під час перерви. 14.55 — Наука і час. 15.40 — «Інтер'ю». (Кіровоград на Республіканському телебаченні). 16.35 — П. Чайковський. Симфонія № 8. 17.25 — Сатиричний об'єкт. 17.55 — Після сніданку друзів. 18.45 — Скарби музичної України. 19.00 — Актуальна камера. 19.40 — Концерт заслуженого академічного ансамблю танцю УРСР ім. П. Вірського. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Інженер Прончатов». 3 серія. 22.40 — Світ поезії. 22.55 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Якщо хочеш бути здоровим. 8.30 — Документальний телефільм. 9.30 — Мультфільм. 9.50 — Ранкова пошта. 10.20 — Кінодоглед до «Документального екрана». 10.55 — Програма Томської студії телебачення. 12.10 — Чемпіонат СРСР з боротьби самбо. 12.30 — «Юні техніки-85». 13.00 — Чемпіонат світу з шашками. 13.30 — Клуб мандрівників. 14.30 — Фільм-опера «Замок герцога Силья Борода». 15.40 — Міжнародний огляд. 15.55 — Молодіжний вечір, присвячений провадом Всесоюзного ударного загону імені 40-річчя Перемоги на будові п'ятиріччя. 17.35 — Фестиваль, конкурси, концерти. 18.50 — Документальний телефільм. 19.15 — Здоров'я. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Новини. 20.20 — Міжнародні змагання з художньої гімнастики на приз газети «Советская культура». 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Гарнитури життя».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

СВІТЛО В КІНЦІ ТУНЕЛЮ

дати їй могла лише легковажна особа. Справедливості ради треба сказати, що матримоніальним оголошенням, вміщеним у до революційних російських газетах (і в деяких нинішніх буржуазних) справді властива претензійність, яка часом межує з вульгарністю. Так що упередженому ставленню до епістолярного способу знайомства було з чого виникнути.

Але було з чого виникнути і посиленій увазі соціологів, демографів і журналістів до сім'ї. Першою зацікавила цією темою широку масу, якщо не помиляюся, «Літературна газета». Говорилися про те, що з'явилася багато одиниць, що самотність негативно позначається на їхньому настрої, що в зв'язку зі зменшенням кількості шлюбів і зростанням кількості розлучень падає народжуваність, що статистика невіддільна для жінок і так далі. Появилися наміри відновити подачу шлюбних оголошень, завести клуби знайомств, картотеки, при обробці даних застосувати електронну техніку. Скептики ошестивилися, протестували навіть піснями рядками: «Мы вовсе не безропотно подавляем современности, искать супругов с роботом — нелепей нет нелепости...».

Такі настрої не зникли і нині. Тільки тепер протиники цього методу різ-

статистике девять ребят». Ось головні плюси служби сім'ї. Скажімо, знайомляться двоє молодих людей. Сподобалися один одному, зустрічаються. Кожен з них намається перед іншим показати претензійність, підкреслити позитивні риси і приховати недоліки. Вони можуть спливати на поверхню лише після одруження, і як же гірко буває побачити, що твій обранець зовсім не такий, як хотілося і уявлялося.

Чи й інший бік: один із двох може зустрітися і без чіткого наміру завести сім'ю і не завжди про це скаже іншому. А той не завжди спитає: незручно! Чи багато закоханих, збираючись побратися, питали один в одного про здоров'я, про те, чи були в роду спадкові хвороби? Тим часом ці моменти можуть становити для здоров'я майбутніх дітей серйозну загрозу, яку медики можуть відвернути. Людина ж, що вирішує скористатися послугами картотеки служби сім'ї, по-перше, знає, що там нею цікавитимуться лише ті, хто має твердий намір одружитися; по-друге, у картотеці про можливого обранця можна довідатися багато з того, що знайти необхідно, а прямо запитати нетактовно; по-третє, таке знання виключає ситуації, коли спершу до людини звикаєш і лише згодом визнаєш про неї те, що тебе не влаштовує, а

статистике девять ребят». Ось головні плюси служби сім'ї. Скажімо, знайомляться двоє молодих людей. Сподобалися один одному, зустрічаються. Кожен з них намається перед іншим показати претензійність, підкреслити позитивні риси і приховати недоліки. Вони можуть спливати на поверхню лише після одруження, і як же гірко буває побачити, що твій обранець зовсім не такий, як хотілося і уявлялося.

Чи й інший бік: один із двох може зустрітися і без чіткого наміру завести сім'ю і не завжди про це скаже іншому. А той не завжди спитає: незручно! Чи багато закоханих, збираючись побратися, питали один в одного про здоров'я, про те, чи були в роду спадкові хвороби? Тим часом ці моменти можуть становити для здоров'я майбутніх дітей серйозну загрозу, яку медики можуть відвернути. Людина ж, що вирішує скористатися послугами картотеки служби сім'ї, по-перше, знає, що там нею цікавитимуться лише ті, хто має твердий намір одружитися; по-друге, у картотеці про можливого обранця можна довідатися багато з того, що знайти необхідно, а прямо запитати нетактовно; по-третє, таке знання виключає ситуації, коли спершу до людини звикаєш і лише згодом визнаєш про неї те, що тебе не влаштовує, а

статистике девять ребят». Ось головні плюси служби сім'ї. Скажімо, знайомляться двоє молодих людей. Сподобалися один одному, зустрічаються. Кожен з них намається перед іншим показати претензійність, підкреслити позитивні риси і приховати недоліки. Вони можуть спливати на поверхню лише після одруження, і як же гірко буває побачити, що твій обранець зовсім не такий, як хотілося і уявлялося.

Чи й інший бік: один із двох може зустрітися і без чіткого наміру завести сім'ю і не завжди про це скаже іншому. А той не завжди спитає: незручно! Чи багато закоханих, збираючись побратися, питали один в одного про здоров'я, про те, чи були в роду спадкові хвороби? Тим часом ці моменти можуть становити для здоров'я майбутніх дітей серйозну загрозу, яку медики можуть відвернути. Людина ж, що вирішує скористатися послугами картотеки служби сім'ї, по-перше, знає, що там нею цікавитимуться лише ті, хто має твердий намір одружитися; по-друге, у картотеці про можливого обранця можна довідатися багато з того, що знайти необхідно, а прямо запитати нетактовно; по-третє, таке знання виключає ситуації, коли спершу до людини звикаєш і лише згодом визнаєш про неї те, що тебе не влаштовує, а

статистике девять ребят». Ось головні плюси служби сім'ї. Скажімо, знайомляться двоє молодих людей. Сподобалися один одному, зустрічаються. Кожен з них намається перед іншим показати претензійність, підкреслити позитивні риси і приховати недоліки. Вони можуть спливати на поверхню лише після одруження, і як же гірко буває побачити, що твій обранець зовсім не такий, як хотілося і уявлялося.

Чи й інший бік: один із двох може зустрітися і без чіткого наміру завести сім'ю і не завжди про це скаже іншому. А той не завжди спитає: незручно! Чи багато закоханих, збираючись побратися, питали один в одного про здоров'я, про те, чи були в роду спадкові хвороби? Тим часом ці моменти можуть становити для здоров'я майбутніх дітей серйозну загрозу, яку медики можуть відвернути. Людина ж, що вирішує скористатися послугами картотеки служби сім'ї, по-перше, знає, що там нею цікавитимуться лише ті, хто має твердий намір одружитися; по-друге, у картотеці про можливого обранця можна довідатися багато з того, що знайти необхідно, а прямо запитати нетактовно; по-третє, таке знання виключає ситуації, коли спершу до людини звикаєш і лише згодом визнаєш про неї те, що тебе не влаштовує, а

«Молодой комунар»
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українському мові.

316050. МПС.
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.

БК 00487.

Осн. 0,5 друк. арк.

Индекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2 45 00; відп. віддільного секретаря — 2 46 87; віддільного комсомольського життя — 2 46 57; листів і масової роботи — 2 45 36; пропаганди — 2 45 36; учнівської молоді — 2 46 87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2 45 35; оголошень — 2 56 65; ректорської — 3 61 83; нічної редакції — 3 03 53.

Зам. № 311.

Тираж 60 300.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.